
VILTIS PO MIRTIES

**"Šita yra diena, kurią Viešpats padarė.
Ją džiaugsimės ir linksimsimės.
Akmuo, kurį statytojai atmetė,
Virta kertinių akmeniu.
Tebūnie laiminamas, kurs ateina Viešpa
ties vardan,
Mes laiminame jūs iš Viešpaties namų.
Ak, Viešpatie, gelbėk, meldžiu,
Ak, Viešpatie, maldauju, duok sėkmės.
Plakte plakė mane Viešpats,
Bet mirčiai neatidavė manęs.
Atverkite man teisumo vartus,
Įėjęs pro juos aš dėkosiu Viešpačiui.**

DAWN BIBLE STUDENTS ASSOCIATION
East Rutherford, New Jersey 07073
[HOPE]

Išvertė ir atspausdino
Biblijos Tyrinėtojai
Chicago, Ill.

Išleido
ŠVENTO RAŠTO TYRINĖTOJAI

VILTIS PO MIRTIES

“Viešpatie, jei būtumei čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs.” Šituos žodžius pasakė Jėzui Morta, tada, kai Lozorius, jos brolis, buvo numiręs. Panašų susigraudėnimą ir sielvartą turi milijonai, kai mirtis atima jų mylimuosius. Tokiose valandose veržiasi į galvą įvairios mintys: Jei būtumėm taip padarę, ar kitaip padarę; jei būtumėm pašaukę kitą gydytoją. O jei mūsų mylimasis liko užmuštas kelyje, mes sakome, kad taip nebūtų atsitikę, jei jis nebūtų išvykęs kelionėn. Morta gi manė, kad jos brolis mirė dėlto, kad Jėzus nebuvo laiku atėjęs, todėl jį kaltino jį.

Mirties valandoje daugelis turi panašias mintis ir galvoja, kad kaip nors Viešpats yra kaltas dėl mūsų mylimojo mirties. Arba jie klausia, Kodėl taip atsitiko? Jie mano, kad kame nors jie nusidėjo Dievui ir dėlto jis nubaudė juos už padarymą ko nors netinkamo jo akyse. Todėl šiurpulio apimti jie galvoja, kad taip esant, kur dabar yra numirėlis? Ar jis kenčia ką nors blogesnio už mirtį?

Šitokios varginančios mintys mirties valandoje paprastai sužadina klausimą, kas darosi anapus

kapų? Ar kada nors dar matysime savo mylimuosius? Ar jie dar yra laimingi, ir ar mes po mirties nueisime prie jų į laimingą gyvenimą? Mūsų širdys trokšta įsigyti patenkinančių atsakymų į šituos apstulbinančius klausimus, kurie įsiskverbia į mūsų galvas mirties valandoje. Į visus šiuos keblius klausimus randame atsakymus Dievo Žodyje.

MIRTIS PANAŠI RAMIAM UŽMIGIMUI

O kodėl žmonės miršta? Daugelis gal atsakys, kad natūraliai žmogus pasensta ir miršta; bet to pareiškimo silpnumas pasirodo tame, kad milijonai miršta, nesulaukę senatvės. Žiaurioji mirtis nežiūri žmogaus amžiaus, bet kerta lygiai senus ir jaunos, šventuosius ir nusidėjėlius. Nežiūrint ar tai būtų kūdikis, ar senelis, vistiek mirtis yra nemaloni ir baisi. Mes juk niekada nesame pasiruošę numirti. Nežiūrint, kad šita žiaurioji pabaisa lankė žmones jau per kelis tūkstančius metų, vistiek žmonija neapsiprato ir nelaukia jos atsilankymo, ji visada užklumpa netikėtai. Todėl tikrybėje natūralės mirties nėra, nes mirtis visuomet yra nenatūralė ir nelaukta.

Biblijoje pasakyta, kad žmogus miršta už nusidėjimą. Tačiau mirtis pagauna žmogų ne dėl jo asmeniškų nuodėmės, bet dėl pradinės mūsų

pirmųjų gimdytojų. Apaštalas aiškina, kad per juos nuodėmė įėjo į pasaulį ir per nuodėmę mirtis. (Rom. 5:12) Paveldėjimu mes visi esame nariais mirštančios padermės. Bus gera atsiminti tai, kuomet mirtis atsilanko į mūsų namus, nes tai pagelbės mums suprasti, kad tokie tragiški prityrimai nėra dėlto, kad mes ką nors padarėme ar nepadarėme, ir kad tai nėra ypatinga bausmė tam, kuris mirė, arba likusiems jo giminėms. Mūsų mylimieji miršta dėlto, kad "Adome visi miršta". Be to, mes galime raminti save brangiais Dievo Žodžio pažadais, kad "Kristuje visi bus atgaivinti". - 1 Kor. 15:22

Grijdami į Jėzaus laikus ir pas aną mylimą šeimą Betanijoje, Mariją, Mortą ir Lozorių, mes galime gauti naudingų ir palinksminančių pamokų. Matyt, kad Jėzus buvo ypatingas anos šeimos draugas. Todėl Lozoriui susirgus jie manė, kad išgirdęs apie jo ligą, Jėzus ateis ir išgelbės jį. Jėzaus darbas buvo atskyres jį gana toli nuo Betanijos, bet vistiek Lozoriaus seserys siuntė pasiuntinį, kuris tarė Jėzui: "Viešpatie, tas, kurį tu myli, serga". - Jono 11:3

Jėzus gavo šį pranešimą, bet nieko nedarė kol praėjo dvi dieni. Pagaliau jis tarė: "Mūsų prietelis Lozorius miega, bet aš einu pažadinti jo iš miego". (Jono 11:11) Šitas pareiškimas nuste-

bino jo mokytojus. Jie taipgi buvo girdėję, kad Lozorius liga buvo sunki. Gal Jėzus buvo jiems pasakęs apie gautąjį pranešimą. Bet jei jis dabar buvo užmigęs, tai kodėl Viešpats norėjo jį pabudinti? Jie gal manė, kad toks Jėzaus darbas buvo neprotingas, todėl tarė jam: "Viešpatie, jeigu užmigo, tai pasveiks". Kitaip sakant, juk netinka pažadinti sergantį žmogų, kai jis ramiai ilsisi, geriau palikti jį bemiegantį.

Bet jie negerai suprato Jėzaus kalbą. Mat, Jėzus kalbėjo apie jo mirtį, kaip parašyta (Jono 11:13). Matydamas, kad jo mokiniai nesupranta jo žodžių apie Lozorius užmigimą, jis jau aiškiai jiems pasakė: "Lozorius mirė". (Jono 11:14) Taigi, čia turime interesingus ir palinksminančius mūsų Viešpaties žodžius apie mirtį. Mirtis prilygsta miegui, kas reiškia, kad mirusieji ilsisi ir, nieko nežinodami, laukia pabudavimo iš miego, mirties miego. Taigi, miegas Šventajame Rašte vartojamas kaip iliustracija, gelbstinti mums suprasti tikrąją mirties reikšmę.

Miegas turi savyje dvi ypatingas savybes. Viena yra miegančiųjų nesąmoningumas. Jie nieko nežino, kas darosi pasaulyje. Jie nėra nuliūdę, nei nesijaučia laimingais. Jie nesirūpina, nei nesidžiaugia, nebealksta ir nebetrokšta. Apie juos Šventasis Raštas sako: "Gyvieji žino, kad jie

mirsi, numirusieji gi nieko daugiau nebežino". - Mok. 9:5.

Bet miegas turi dar kitą žymią savybę, kuomet mes palyginame jį su mirtimi. Yra tai pasitikėjimas pabusti. Vakare motina paguldo savo mylimą kūdikį lopšyje, sugieda migdančią giesmelę, kol kūdikio akys užsimerkia ir jo smegenys nurimsta ir viską užmiršta. Dabar kūdikis liko be sąmonės ir motina patylomis apleidžia kambarį, besigėrėdama meile savo mylimam kūdikėliui, turėdama viltį sekantį rytą vėl išgirsti linksmą savo kūdikėlio čiauškėjimą. Juk nėra verksmo, nei širdies skausmo, nei liudėsio dėlto, kad kūdikis tik miega ir sekantį rytą pabus ir vėl pagerins namų nuotaiką.

Apie mergaitę, kuri buvo numirus, Jėzus pasakė: "Mergaitė ne mirus, bet miega". (Mato 9:24) Čia ir vėl Jėzus, panašiai kaip kalbėdamas apie Lozorių, mirtį pavadino miegu, todėl, kad Kristuje Dievas buvo paruošęs gyvenimą, pabudinimą iš mirties naujosios dienos rytą, Kristaus karaliavimo dienoje, kuri netrukus turi išaušti. Savo mokytiniais Jėzus tarė: "Mūsų prietelis Lozorius miega, bet aš einu jo pabudinti iš miego". (Jono 11:11) Jėzus buvo nutaręs pabudinti Lozorių iš mirties miego, ir tą nutarimą jis įvykdė, palinksmindamas jo seseris ir visus jo mylėtojus.

VĖL BUS GYVAS

Paskelbęs mokiniams savo nutarimą, Jėzus vyko į Betaniją, į savo prietelių Mortos ir Marijos namus. Besiartinant, Morta pasitiko jį ir gana švelniai apibarė dėlto, kad neatėjo, kol dar jos brolis buvo gyvas. Tuomet Jėzus pasakė jai stebėtinus žodžius, kurie nuaidėjo per daugelį šimtų metų, palinksmindami tūkstančius liudėtojų, kurie sugebėjo suprasti stebėtiną tų žodžių prasmę, ir tikėjo, kad ateis dienos, kuriose įvyks Jėzaus pasakytieji žodžiai: "Tavo brolis prisikels". - Jono 11:23.

Taigi čia yra didžioji visų mirusiųjų Biblijos viltis, kad jie vėl bus gyvi. Jėzus nesakė Mortai: Neverk, tavo brolis nėra tikrai numiręs. Jis buvo numiręs! Savo mokytiniais Jėzus aiškiai pasakė: "Lozorius mirė", ir mes galime būti tikri, kad jis turėjo mintyje tą patį dalyką, aktualią mirtį, kuomet kalbėjosi su Morta, todėl ramindamas ją, jis pasakė jai, kad jos brolis vėl bus gyvas, numirėlis bus sugrąžintas į gyvenimą.

Kelis šimtus metų pirm to pranašas Jobas teiravosi: "Argi numiręs žmogus vėl bus gyvas?" (Jobo 14:14) Yra svarbu pastebėti koks tikrybėje buvo Jobo klausimas. Jis neklausė: "Jei žmogus numiršta, ar jis yra tikrai numiręs?" arba, "ar žmogaus kūnui numirus pasilieka kas nors

gyvas?" Jobas žinojo, kad mirtis buvo tikrybė, baisi tikrybė. Jis žinojo, kad mirtis buvo bausmė. Jobas norėjo žinoti, ar mirusieji bus sugrąžinti į gyvenimą. Ar jis pats bus vėl gyvas? Jėzus atsakė tą klausimą Jobui, Mortai ir visiems, kurie bus noringi priimti tikrumą jo žodžių: "Tavo brolis prisikels".

Tikėjimas, kad mirusieji bus kada nors ateityje sugrąžinti gyveniman nebuvo kas nors nauja Mortai, nes ji tikėjo Senojo Testamento pažadams, siūlantiems tokią palaimintą viltį. Pranašas Jobas, paklauses: "Jei žmogus numiršta, argi jis vėl bus gyvas?" rado atsakymą, todėl pareikšdamas savo viltį jis sako: "Per visą mano tarnavimo laiką aš lauksiu, kolei ateis mano persimainymas. Tu šauksi mane ir aš atsakysiu tau, savo rankų darbui paduosi dešinę". - Jobo 14:14, 15.

Jeremijo pranašystėje, kurioje kalbama apie viltį ir galutiną likimą vaikelių, kurie buvo nužudyti Erodo įsakymu Jėzaus gimimo metu, Viešpats kalba verkiančioms motinoms, minėdamas Raketės vardą: "Štai ką sako Viešpats: tegul nutilsta tavo verksmo balsas, ir tegul tavo akys nebeašaroja, nes yra užmokesnis tavo vargui, jie sugrįš iš neprietelio šalies. Yra viltis tavo ateičiai, sako Viešpats, tavo vaikai sugrįš į savo ribas". - Jer. 31: 16, 17.

Gali būti, kad Morta buvo susipažinusi su puikiomis pranašystėmis, užtikrinančiomis tikinčiuosius, kad ateina laikas, kuriuo mirusieji, jauni ir seni, bus sugrąžinti gyveniman. Jėzus dažnai aplankydavo Mortos namus ir ji buvo girdėjusi stebėtinus gyvybės žodžius, išeinančius iš jo šventų lūpų. Todėl, išgirdusi Jėzų sakant: "Tavo brolis atsikels", ji atsiliepė: "Žinau, kad jis prisikels prisikėlime, paskutinę dieną". (Jono 11:24) Ji žinojo, kad visi mirusieji prisikels, bus pabudinti iš mirties miego, nes ji tikėjo, kad toks buvo Dievo planas visos žmonijos palaiminimui.

O ką Morta reiškė, sakydama "paskutinę dieną"? Dievo planas išgelbėjimui žmonijos iš nuodėmės ir mirties yra padalintas į periodus, kurie Biblijoje vadinami "dienomis". Paskutinia me Dievo paskirtame laikotarpy, anose dienose, dieviškasis atsteigimo planas pasieks aukščiausį laipsnį. Šita "paskutinė diena" Dievo plane yra tūkstantis metų ilga, nes tai yra Kristaus karaliavimo laikas.

Ji vadinama "diena" todėl, kad per pirmesnius šešius tūkstančius metų žmonės turėjo nemalonių prityrimų, o Šventraštyje tasai laikas vadinamas tamsybės, sielvarto ir mirties naktimi. Psalmistas rašė apie tą tamsią nuodėmės ir kentėjimų naktį ir būsimąjį rytą, štai jo žodžiai: "Jo (Dievo)

rūstybė pasilieka tik akimirka, bet jo palankume yra gyvenimas. Vakare apsinakvoja verksmas, tačiau rytą apsilanko džiūgavimas". - Psa. 30:5.

Nors Dovidas kalba apie Dievo "rūstybę", nereikia manyti, kad jis yra kerštingas, ar kad jis randa smagumą savo sutvėrimų kentėjimuose. Netikėkime, kad jo rūstybė bus parodyta amžiname bedievių kankinime liepsnojančiame pragare, arba tūlą laiką "skaistykloje". Naujajame Testamente aiškinama, kad jau dabar Dievo rūstybė apsireiškia iš dangaus prieš visokią neteisybę. (Rom. 1:18) Dievo rūstybė apsireiškia mirties bausmėje, kurią kenčia visi žmonijos nariai, nes "visi miršta Adome". - 1 Kor. 15:22.

Psalmistas sako, kad Dievo palankume arba malonėje yra gyvenimas. (Psa. 30:5) Taigi matome, kad Dievo rūstybė pasilieka tik valandai, o jo malonė per amžius. Mūsų pirmiesiems gimdytojams nusidėjus prieš Dievo įstatymą, jo malonumas buvo pašalintas. Be jo malonumo jie nebegalėjo gyventi, todėl pradėjo išsipildyti prieš juos ištartoji bausmė: "Dulkė esi ir dulkėmis vėl pavirsi" ir jie pradėjo mirti. - 1 Moz. 3:19.

Nuo to laiko mirtis nepertraukiamai lankė ir žudė žmones. Dievui pašalinus savo malonumo saulę, tamsybė užviešpatavo žmonijoje, ir žmonės apniko skausmai ir gėlimai, su kuriais atėjo

mirtis. Iš tikrųjų laikas pasaulio susipažinimo su nuodėme ir jos sėkmėmis buvo verksmo "naktis". Bet ji nepasiliks amžinai. Nors tai buvo ilga ir liūdna naktis, tačiau ateina rytas, ir su rytu ateina pažadėtasis džiūgavimas, neribotas džiaugsmas tada, kai mirtis paliaus naikinti savo aukas, nes, panaudojant Dievo galybę, mirusieji vėl bus gyvi.

Taip buvo, kuomet Jėzus tarė Mortai: "Tavo brolis prisikels". Natūraliai ji pradėjo įsivaizdinti džiaugsmą, koks apims visą žmoniją anoje palaimintoje naujoje dienoje, kurioje gyvenimo laimė bus išlieta ant visų, ir todėl ji atsiliepė: "Aš žinau, kad mano brolis prisikels prisikėlime paskutinėje dienoje". Jėzus neužginči jo Mortos pareiškimo teisingumo. Neabejotina, kad Jėzaus atsilankymas į anuos Betanijoje buvusius namus buvo priežastimi puikiosios vilties, kuri pripildė Mortos pašvęstą širdį. Jėzus sustiprino jos tikėjimą, sakydamas: "Aš prisikėlimas ir gyvybė; kas tiki į mane, nors ir būtų miręs, bus gyvas, ir kiekvienas, kurs gyvas ir į mane tiki, nemirs per amžius". - Jono 11:25, 26.

Sakydamas: "Aš prisikėlimas ir gyvybė," Viešpats reiškė, kad anoje ateities dienoje, kuomet

mirusieji bus vėl gyvi ir visoje žemėje bus rojus, visa tai bus įvykdyta Jėzui tarpininkaujant. Jėzus yra didžioji pasaulio Šviesybė, gyvenimo šviesa. (Jono 1:9; 8:12, 9:5) Jam karaliaujant žemėje bus įsteigta sveikata ir gyvybė. Jis yra tas, kurį pranašas praminė "Teisingumo Saule", kurios spinduliuose bus gydymas. Mal. 4:2.

KRISTUS

Jėzus paklausė Mortos: "Ar tu tiki tai?" Ar tiki, kad aš esu tas, kuris sugrąžins tavo broliui gyvybę tą dieną, kurioje maloningasis Dievo nutarimas bus įvykdytas visos žmonijos naudai. Morta atsakė: "Taip Viešpatie, aš tikiu, kad tu esi Kristus, gyvojo Dievo Sūnus, kurs atėjo į šį pasaulį". (Jono 11:26, 27) Nuo to laiko, kai žmogus įpuolė į nuodėmę ir mirtį, Dievas davė žmonijai pažadus siųsti Gelbėtoją. Abraomui buvo duotas pažadas, kad jo "sėkla palaimins visas žemės gimines". (1 Moz. 12:1-3; 22:18) Apaštalas Povilas aiškina, kad toji pažadėtoji "sėkla" yra Jėzus. (Gal. 3:16) Morta irgi žinojo apie tai, o kadangi pažadėtasis Kristus turėjo palaiminti visas tautas ant žemės, todėl jis turėjo būti "prisikėlimas ir gyvybė".

Jau Mortos dienose mirtis buvo viešpatavusi žemėje daugiau kaip keturius tūkstančius metų. Jos brolis buvo numiręs, todėl ji žinojo, kad jei

Dievas buvo žadėjęs laiminti visą žmoniją Kristui tarpininkaujant, tai užmigusieji mirties miegu turėjo būti pažadinti, ir ji tikėjo, kad tai padarys Jėzus "prisikėlime anoje dienoje".

Jėzaus pasakyta: "Kas tiki į mane, nors ir būtų miręs, bus gyvas". (Jono 11:25) Čia turime aiškų pažadą visiems tikintiesiems, kad jie bus pabudinti iš mirties miego. Pirmoj vietoj tie žodžiai buvo pasakyti Mortai, kad nemanytu, kad Lozorius mirė dėlto, kad neturėjo tikėjimo arba nebuvo paklusnus Jėzui. Lozorius tikėjo į Jėzų, bet vistiek mirė. Taip buvo su visais tikėtojais nuo to laiko iki šiai dienai. Bet Jėzus užtikrino Mortą, kad su mirtimi dar viskas nepasibaigia. Jis pasakė: "Nors ir jis būtų miręs, bus gyvas", mat, žmogus bus sugrąžinta gyvybė.

Po to Jėzus nystūmė šalin visą netikėjimo uždangą, ir leido giliau išsižiūrėti į aną "paskutinę dieną", kad mes galėtume geriau įvertinti beribę Dievo meilę, kuri prirengė gyvenimą visai žmonijai. Nes jis dar pasakė: "Kiekvienas, kurs į mane tiki, ~~nomirs per~~ amžius". Ši pareiškimą negalima pritaikyti esamam laikui, nes dabar dar visi miršta. Būsimasis visos žmonijos gyvenimas priklauso nuo pabudinimo iš mirties miego. Bet anoje naujoje dienoje, kurioje "Teisingumo Saulė" išblaškys nuodėmės ir mirties nakties ūkanas,

visi pamatys, gyvenimo šviesą. Kurie tuomet gyvens ir tikės į Kristų, niekad nebemirs, bet pasiliks gyvi per amžius kaip žmoginės esybės.

TEISIEJI IR NETEISIEJI

O kas bus gyvas anoje "paskutinėje dienoje", Tūkstantmetinėje dienoje, kuomet amžinasis gyvenimas bus užtikrintas visiems tikintiesiems? Tuo metu gyvens visa žmonija, nes Dievas yra nutaręs pabudinti visus iš mirties miego. Apaštalas Povilas sako, kad "bus teisiųjų ir neteisiųjų prisikėlimas iš numirusiųjų". (Ap. Darb. 24:15) Jėzus ir yra pasakęs: "Nesistebėkite tuo, kad ateina valanda, kurią esantieji kapuose išgirs Dievo Sūnaus balsą ir išeis". (Jono 5:28, 29) Kaikurios Biblijos klaidingais vertimais arba savo pridėtais komentariais panaikino paguodos žodžius, kurie parašyti Jono 5:29 eilutėje: "Kurie gera darė, išeis prisikelti į gyvenimą, o kurie pikta darė, keltis į teismą", ne į amžiną prapultį arba pasmerkimą.

Viespaties pasakyta, kad tie, kurie darė gera, išeis atsikelti į gyvenimą". Čia kalbama apie pasišventusius tikėtojus, kurie pasirodė vertais "garbės, šlovės ir nemirtingumo". (Rom. 2:7) Šitie gyvens ir karaliaus su Kristumi, dalyvaudami Abraomo "sėkloje", per kurią bus palaimintos

visos žemės giminės. (Gal. 3:27-29) Šitie bus panašūs į Jėzų ir dalyvaus jo dangiškoje garbėje. (1 Jono 3:2) Jiems bus suteiktas "gyvenimo vainikas", ir pati "dieviškoji prigimtis". - Apr. 2:10; 2 Pet. 1:4.

Bet tu, kurie prisikels gyventi ir karaliauti su Kristumi, bus visai mažas skaitlius, palyginant su milijonais mirusiųjų. Jėzus kalbėjo apie juos kaip apie "mažąją kaimenę" arba "mažąjį būrelį", kuriems dangiškam Tėvui patiko atiduoti karalystę. (Luko 12:32) Visa mirusiųjų didžiuma priskaitoma prie tų, kurie Dievo požiūriu nedarė kas gera. Jie mirė ir tebemiršta, būdami nariais nuodėmingos ir mirštančios padermės. Pagal žmonių nustatytas taisykles jie buvo gana teisūs žmonės: geri piliečiai ir geri kaimynai, tačiau jie nebuvo Viešpaties pasekėjai, todėl Kristaus kraujas nesuteikė jiems teisės pasidaryti teisingais Dievo akivaizdoje.

Vistiek Dievas myli juos ir todėl siuntė savo Sūnų numirti už juos, kad gautų progos gyventi amžinai. Amžinasis gyvenimas gaunamas tikrai per Jėzų tikėjimo pagrindu. Bet visa didžiuma žmonijos juk neturėjo tikros progos tikėti. Milijonai nėra nieko girdėję apie Jėzų, o daugelis tų, kurie yra išgirdę ką nors apie jį, neturi aiškaus supratimo apie jo atsilankymą į pasaulį.

Apie Kristų ir krikščionybę juk buvo taip daug viena kitai priešingų teorijų, kad didžiuma gerų žmonių suklydo ir dėlto mažai dėmesio tekreipė į krikščionybę. Tokie nebuvo visai blogais, bet nebuvo užtektinai gerais patapti Jėzaus pasekėjais.

Visi šitie milijonai bus pabudinti iš mirties miego. Tą pabudinimą Povilas vadina "išganymu", ir aiškina, kad Dievo valia yra toki, kad "visi būtų išgelbėti ir ateitų į tiesos pažinimą". (1 Tim. 2:4-6) Didžioji tiesa, kuri tuomet bus visiems aiškiai žinoma, yra ta, kad Jėzus "atidavė pats save atpirkimui visų", ir jis mirė už "viso pasaulio nuodėmes", kad kiekvienas, kuris priims šitą parūpinimą, galės išlikti gyvas. - 1 Jono 2:2.

Jėzaus pasakytieji žodžiai Mortai "Kas gyvas", kas jau buvo pabudintas iš mirties miego "prisikėlime paskutiniąją dieną", reiškia, kad tikėdamas į Jėzų, "jis nebemirs per amžius". (Jono 11:26) Tai bus pasaulio teismo arba tardymo diena, kurioje bus galutinai nutarta, kas bus vertas gyvenimo arba amžinos mirties. (Ap. Darb. 17:31) Kuomet Jėzus pasakė, kad numirusieji atsikels, jis reiškė, kad jie išeis iš kapų ištyrimui arba teismui; jei jie sugrįš pas Dievą ir pas Jėzų ir į teisingumą, taip tikėdami jie galės "gyventi per amžius". - Jono 6:51.

“AR TU TAI TIKI?”

Aiškindamas Mortai apie šitą gražią ateities viltį, Jėzus dar paklausė: “Ar tu tiki tai?” Tasai širdies ištyrimo klausimas paliečia mus visus šiandien. Jei mes parodome tikrą tikėjimą į Dievo pažadus, tai mūsų širdys bus išlaisvintos nuo sielvarto ir didelio liudėsio tada, kai mirtis atima mūsų mylimuosius. Jei tikime, tai galime žinoti, kad jie nebuvo atimti ant visados, nes ateis palaimintas sugražinimo laikas, tada, kai mirusieji bus pabudinti iš mirties miego. Kalbėdamas apie Lozorį, Jėzus pasakė į savo mokytojus: “Aš einu jo pažadinti iš miego”. Atsiminkime, kad Jėzus žadėjo ateiti antrą sykį ir pažadinti iš mirties miego visus, už kuriuos jis mirė. Jo auka permainė mirtį nuo amžino sunaikinimo į ramų miegojimą, iš kurio mirusieji bus pabudinti.

AR IŠ TIKRŲJŲ TAI BUS TIKROVĖ?

Apie prisikėlimo viltį buvo taip daug nesusipratimų, kad daugelis nebeįstengia priderančiai suprasti, ką tai reiškia pasaulio žmonėms. Bet nebereikia turėti jokių neaiškumų tuo klausimu, nes Jėzaus aiškiai pasakyta, kad tas Dievo

pažadas bus žodiniai arba literiniai įvykdytas. Pavyzdį turime prisikėlime Lozorius. Išdėstęs Mortai didžiąją tiesą apie visuotinąjį prisikėlimą ir pasakęs aiškiai, kad "paskutinėje dienoje", tie, kurie bus pabudinti ir tikės į jį, nebemirs per amžius, jis nuėjo pas jos brolio kapą ir, pavartodamas dievišką galybę, pašaukė jį išeiti iš mirties.

Jėzus tarė Lozoriui: "Išeik laukan". Toliau parašyta, kad "numirėlis tuojau išėjo". (Jono 11:43, 44) Po to Jėzus įsakė atraišioti prisikėlusį jį, kad būtų laisvas ir galėtų draugauti su savo šeima ir su draugais. Jis buvo sugrąžintas jiems, tas pats Lozorius, kuris buvo pirma negu jis numirė. Nebuvo tai koki šmėkla ar vaiduoklis. Jam nereikėjo vartyti stalus arba drebinti veidrodžius, kad jo prieteliai žinotų, kad jis yra su jais, nes jis buvo sugrąžintas pas juos asmeniškai. Kaip pirmiau Lozorius buvo tikrai numiręs, taip jis dabar buvo gyvas, ir jo seserys ir prieteliai džiūgavo.

Šitame atsitikime mes turime praktišką ir suprantamą iliustraciją to, kas atsitiks su visa žmonija tada, kai visi esantieji kapuose išgirs Jėzaus balsą ir bus pažadinti iš mirties miego. Padaugink savo mintyse šią didelio džiaugsmo sceną Betanijoje tūkstantį, milijoną kartų, kuomet Lozorius, išgirdęs dieviškos galybės balsą,

pabudo iš mirties miego, tuomet ir tu šiek tiek suprasi, ką reiškia Dievo pažadai palaiminti visas žemės gimines. Tuo tikslu Jėzus atėjo į pasaulį, ir dėl tos pačios priežasties tą naktį, kurią Jėzus gimė, dangaus angelas galėjo pasakyti: "Štai aš skelbiu jums didelį džiaugsmą, kuris bus visiems žmonėms. Nes šiandien Dovidio mieste jums gimė Išganytojas. Jis yra Viešpats Kristus". - Luko 2:10, 11.

Ar esi sielvartingas dėlto, kad mirtis atėmė tavo mylimąjį? Išties mirtis yra nemaloni, nes palieka tuščias vietas likusiųjų tarpe. Tačiau būkite drąsūs, neliūdėkite, nes atsiskyrimas nėra amžinas. Linksmoje ir naujoje Dievo plano dienoje, kuri jau priartėjo, įvyks laimingi susivienijimai, kuomet jūs vėl pamatysite savo mylimuosius. Belaukdami to laiko, tikėkite Dievo pažadams ir jo sugebėjimui įvykdyti, ką jis yra žadėjęs. O jei gali, tai didelio džiaugsmo perimtas, pasakyk kitiems apie tą viltį, kuri taip labai nuramino tavo širdį ir gelbės tau pasilikti ramybėje tamsiosios nakties metu, kolei tebelaukiame pažadėtojo linksmybės rytojaus.

†